

עין משפט
גד מוצה

סב א מיי פֿון מהל' מעשר הלכה ד' ופ"ה מהל' תרומות הכין:
פז מהל' מעש' ה"גן:
סג ב מיי פֿון מהל' תקולות הלכה ו טור וס"ע י"ד סימן לא סעיף עא:
סד ג מיי פֿון מהל' שותפין הלכה ד' ופ"ה שס ה"ה] סמן עשין פס טור וס"ע ח"מ סימן קעו סעיף יד וסעף יז:]

פסקי רי"ד

ספסינן אחזקא: א"ר אלעזר בן פדת חולקין עליו חביריו על רבי אלעזר בן שמעון דתנן מקוה שגמדר ונמצא חסר כל טהורות שנעשו על גביו למפרע בין ברשות היחיד בין ברשות הרבים טמאות פי' מקוה שגמדר בא' בניסן ויהי שלם ועומד בחזקת שלם ולאחר זמן בא' באייר גמדר ונמצא חסר כל תרומות וטהרות שנחשטפו בכלים ואנשים שטבלו מטומאתן באותו מקוה מא' בניסן שהיה שלם ועד א' באייר ונמצא חסר הן טמאות דחיישי' שגמא באחד בניסן לאחר בריקתו חסר מיד ואע"ג דהוא ברשות הרבים דקימא לן ספק טומאה ברה"י טהור היינו דאיכא למימר לא נגע אבל זה שהוא טמא ודאי ואתא בא לטהרו בטבילת ספק אל טהרתו מספק אלאמה נעזר בדיקה הראשונה את חוששין ולא מעת לעת בלבד כמו שאמר ר' אלעזר ומאי דאמר (בפסחים) [בדיקודשין דף עט.] תניא המפרש חבית להיות מפרש עליה תרומה ומעשר כל ג' ימים ודאי מכאן ואילך ספק דמשמע שכל למפרע את חוששין רבנן הוא דפליגי על ר' אלעזר: ר' יהודה אומר בני זמנים צריך לבודוק את היין (אבל [ואם] הניחו להיות מפרש עליו חיישין שגמא חתמין ואין תורמין מחומין על יין מפניו [שאינו מנין] ואם תרם אין תרומתו תרומה: ברוח קדים הענשבת במוצאי חג הסוכות ובהוצאת סמדר כשיטול הפרח והענבים נראים מטודרים באשכול ויקראו סמדר. ובעת כניסת מים לבוסר אחר שגדלו הענבים ונעשו כפול הלבן נקראים בוסר וכשתכנס בתוכן לחלוותיות שאם תעצורם תוציאי מהם משקה נקרא כניסת מים לבוסר ובאלו ג' פרקים גיגיל להיות מתקלקל היין שסופו להחמין: תנא בקדים של מוצאי החג של קשה קראה כך ורוח דרומית שמה שדיא כדאמר צערוך צערך אסתמג וחוה לשוני לדי' רוחות יש להן שמות רוח מזרחית שומא רוח מערבית אוריאל רוח צפונית אסתמג רוח דרומית שדיא:

א) עיין מוס' נדה דף ב ע"כ ד"ה היה צורך דלף לנכנס דביל דין ותומן מין אחד הוא מ"מ כגלן אלן תרומתו תמונה ע"ס:

לא:

בקידום ש' מוצאי החג ש' תקופה. של תקופת תשרי אזל משכה תקופת תמוז עד כאן לא וא"מ והא' אי אפשר שתמשוך עד כאן כדאמר' צפרק קמא דסנהדרין (דף יג.) דצענין מקמ'ת החג בתקופה חדשה וי"ל דאמר התם (יא.) **לפני הורע ובשעת הורע.** תימה דכל זה הוא פרק א' דלין הפסק צין לפני הורע לשעת הורע וי"ל^א דבשעת הורע הוא סוף הורע שכבר זרעו כל מה שהיה להם^ב ונמחקר להם שלא היה להם כל האורך^ג.

לשותפין. פירש ר"ח ור"מ כי הא' דאמר צריש המקבל (צ"מ דף קה.) הני צי תרי דענדו עיסקא צהדי הדדי וריותן וא"ל חד לחצריה תא ונפלוג ואמר ליה אידך נרויח טפי דינא הוא דמעכז והשתא עד זה הזמן יכולין לעכז ולא ימכרו ויתלוקו וכן לכל דבר יש זמן:

אי הכי היינו דבתיב ותך השמש. אהאי קרא קאמר שלא צא לספר צנח גזרות סערתה שהיתה עושה תלמים ציס אלא להעיד שהשתיקה שאר כל הרוחות ונמחמם העולם ומכל מקום אמת הוא שהוא רוח חזק מאלד כדכתיב (שמות יד) צרות קדים עזה כל היללה וצרות קדים תשצר אניות תרשיש (תהלים מח) דלפעמים שולחה הקצ"ה לעולם עזה וקשה: **אנא לא צריכנא דהו.** פירש קונטרס דרז נחמן צר יאחק חתניה דצי נשיאה הוה כדאמר צהעור והרעוצ (חולין קד.) ולפירושו צר נחמן סתם צגנמ' ^א הוא רצ נחמן צר יאחק דצהעור והרעוצ משמע דסתם צר נחמן הוא חתניה דצי ריש גלותא ואין נראה דצפרק מי שהוליאווה (עירובין דף מג.) אמר' יתיצ צר נחמן צר יאחק אחוריה דרצא וימיצ צרא קמיה דרצ נחמן^ג וכן צפ' עושין פסין (סס דף יט.)^ב גצי מנוח עם האלק היה משמע דרצ נחמן סם ^א לאו היינו צר נחמן צר יאחק וכן צפ' השולח (לקמן לט.) גצי אשכחיה צר נחמן צר יאחק לרצה צר שילת דהוה קאי אפימתא דצי תפלה וכן צכמה דוכתי אלא צר נחמן סתם הוא צר נחמן צר יעקב דהא צר נחמן סתם הוא חצרו של צר ששת וצירושלמי מוכח דזוכמי טובא דרצ נחמן צר יעקב הוא חצרו של צר ששת וגם צש"ס שלנו אינו מזכיר צשו' מקום צר נחמן צר יעקב אלא כשמוכיר אצלו צר נחמן אחר צר נחמן צר יאחק או צר נחמן צר צר חסדא והא' דקאמר הכא צר נחמן צר יאחק לא לריכנא להו עשיר היה ולא היה לריך להסי': **שדיא נשיב.** ארוח מזרחית קאמר כדמוכח סוגיא ולא ששמה שדיא אלא לפי שהיתה קשה קראה כך ורוח דרומית שמה שדיא כדאמר צערוך צערך אסתמג וחוה לשוני לדי' רוחות יש להן שמות רוח מזרחית שומא רוח מערבית אוריאל רוח צפונית אסתמג רוח דרומית שדיא:

הדרן עלך כל הגמ

וגו' יבוש מקורו זו מקורה שבמעי' אשה הוא יססה אוצר כל כלי חמדה זו מרגלית שבים אמר רבא ^אעדי סוראה הוא דדייקי קראי מאי כי הוא בין אחים יפריא אמר רבא אפילו שופתא

כל הגמ פרק שלישי גימין

של הנחה. הרי זה חושש למפרע כל הימים עד מעת לעת של הנחה ראשונה. יום אחד שלם מחזקין להו בחזקת קיימין צידוע ומשם עד כאן ספק ויחזור ויתרוס: **חושש מעת לעת.** משמע יום אחד הוא דקאי צחששא היינו כמ"ד מעת לעת של צדיקה: **אלא למ"ד.** כולוהו

יומי קאי צחששא צר מיומא קמא חושש למפרע עד מעת לעת מיצעי ליה: ר"א צן פדת דגמרא ור"א צן שמוע דמתניתין וצרייתא: **חלוקין.** ואמרי דלעולם חיישין הואלי ונמנלאו אצודין וכל פירות שתקנו ע"י אותן פירות צריך לחזור ולהפריש: **מקוה.** שהיה בחזקת שלם וגמדר לאחר זמן וגמלא חסר: **כל טהרום שנעשו על גביו.** כל תרומות וטהרות שנשתמשו בהן ככלים ואנשים שטבלו מטומאתן צאותו מקוה מעולם: **צין שהמקוה צרשום היחיד.** דקי"ל ספק טומאה צרשות היחיד ספיקו טמא^א: **צין צרה"י.** דקי"ל ספיקו טהור הכא טמא. דכי אמרינן ספק טומאה צרה"י טהור היינו ספק נגע ספק לא נגע דאיכא למימר לא נגע אצל זה שהיה טמא ודאי ואתה צא לטהרו צנצילת ספק אל מטהרנו מספק: **פשיטא דחלוקין.** מהא מתני' ור"א צן פדת מאי אשמשנין הא מתני' צהדיא תני טמאות: **של סקופה.** אס כבר נכנסה תקופת תשרי אצל אס משכה תקופת תמוז עד כאן לא: **לשופפין.** שאין הא' יכול למכור שלא מדעת חצירו חוץ לפרקים הללו אצל צפרקים הללו אין צריך לימלך ואס מכר ונתייקר השער לאחר זמן אין עליו כלום:

פירקיה. זמנו למכור: **צשעא שמנשצא עושה תלמים ציס.** כתלם של מענית המחרישה דהיינו חרישית לשון חרישה לפי שחוקה היא: היינו **דכסיצ.** צתמיה: **וסך השמש.** הכתוב צא להעיד שנמחמם העולם ואתה אומר ספיפר הכתוב צנח גזרות סערותמיה ולכן שיה צלשונו: **משאסמק כל הרווחם מפניה.** כשהיא מנשצת צשעת החום היא חמה מאוד ומצטלת צינת כל הרוחות ולכן שיה הכתוב לקרותה חרישית: **נשמשיקט ארץ מדרום.** כשיצנת רוח דרומית שוקטת ומי הוא המשקיטת רוח מזרחית משתיקתה צשעשה שמנשצת רוח מזרחית משתקת כל הרוחות: **פלגאזא בעל מריצה שהיתה לו מריצה עס מר עוקצא שהיה אצ צ"ד כדאמר' צפ"ק (לעיל דף י.) צני אדם העומדים עלי וצידי למוסרס למלוכות והוא היה גניצא כדמפרש התם: **רוח לפוניע.** נוחה היא לא חמה ולא לוונגת וממתקת את שאר הרוחות: **צן נץ.** מלאך העשוי כנץ: **מעמידה.** צנכפיו: **יאצר.** לשון אצרתו". יגדיל כנף: **גוהרקא.** עגלה עשויה כשזיה ומנהיגים צה שריס: **סרצנא דכרסי.** צצע תכלת דומה לכרתי: **אנא לא לריכנא להו.** דרצ נחמן ^א חתניה דנשיאה הוה צהעור והרעוצ (חולין דף קד.) גלייה. צר נחמן צר יעקב דלרעיה שהיתה רוח מזרחית מנשצת והוסם לו: **שדיא נשיב.** השזיה מנשצת: **שצנח זרע.** מוך שלשה ימים: **מקורס של אשה.** עוצר צצמעייה: **עדי סוראה הוא.** הדצר הוה מצני סורא הוא דדייקי קראי:**

שופתא

מסורת הש"ס

א) קדושין עט. נדה ב:
ב) [מקולות פ"ב מ"ב, צ] ^א פי' ט"ו ימים לפני הרגל קריי פרום, א) לקמן סב, ד) ופי' בן תורה כ"כ רש"י לקמן סב, א) ב"ב כה, א) וצ"ל רב אחא בר יעקב ערוך ערך גהרקן, א) ג"א רב אחא בר יעקב אמר מ"ד, ח) ונע' פרש"י לקמן מה. ד"ה עדי אלו כמו עלא אמרה, א) וסוטה כח, א) וצרכים לגן, יא) וצרכות סא, יט) ונע"ע מוס' עירובין יח: ד"ה מתקוף עוד שס מג: ד"ה ימיצ וכצ"ב מו: ד"ה שלח,

תורה אור השלם

1. וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי וַיִּמָּן אֱלֹהִים רוּחַ קָדִים וַחֲרִישִׁית וַתֵּרַב הַשֶּׁמֶשׁ עַל רֹאשׁ יוֹמָהּ וַתַּעֲלֶף וַיִּשְׁאֵל טָב נָפְשׁוֹ לָמוֹת וַיֹּאמֶר אֲנִי מוֹתִי מִחַיִּי:
וַיִּהְיֶה ח' 2. אֲשֶׁר בְּגִידֶיךָ חֲמִים בְּהִשָּׁקֶיךָ אֶרֶץ מִדְּרוֹם:
אֵיבֹר לוֹ יו' 3. הַמְבִינֶתָּךְ יֵאָבֵד נָץ יִפְרֹשׁ בְּנֶפְיוֹ לַחֲמִין:
אֵיבֹר לט ח' 4. כִּי הוּא בן אֲחִים יִפְרִיא יָבֹוא קָדִים רוּחַ וְ מְדוּבָר עֲלֶיהָ וַיְבֹשׁ מְקוּרֹו וַיִּחָרֵב מִקֵּעֲטָה הוּא יִשְׁסָה אוֹצֵר כָּל כְּלֵי הַמִּדְבָּר:
הורשע יג טו

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמא וכו' הוא ח"צ ב' רצחא. וכן מנולר צרש"י מגילה דף כח ע"כ ד"ה ר"י: בא"ד וכן לאו היינו ר"י: עירובין יב ע"ב:

הגהות הב"ח

א) גמ' ואמר רב תתליא:
ב) רש"י ד"ה אלא וכו' דרצ נחמן בר יצחק תמניה:

מוסף רש"י

כל טהרות שנעשו על גביו. טהרות שנשתמשו בכלים שטעלו צו (נדה ב.) וכענין קדושין עט., בין ברשות היחיד. שספק טומאה טמא גז, בין ברה"י. שספק טומאה טהור צו (קדושין עט) צין שהמקוה עומד צרה"ר דקייתא לן ספק טומאה צהי"ר. שספק טומאה כה"ר ספקו טהור, הכא טמא, דלאו ספק הוא אלא ודאי (נדה ב.) וכעני' קדושין עט., פרוס הפסח. כגמ' מפרש טו' יום קודם הפסח, דהיינו יום אחרון של אדם, וכן פרוס עולת טו' יום קודם, וכן פרוס חגל דהיינו יום אחרון של אלוה' (רש"י בתי' בבורות מו.) דבר אוריין הוא. בן מוהה (לקמן סב.) פלגאז. חולק על הסכמים, שהיה מלעזי למר עוקצא שהיה אצ בית צין כדאמרין צפרק קמא (לקמן סב.).

מוסף תוספות

א. דקורס זריעה קונין העולם שיהא מוכן להם בשעת הורע. מוס' הלא"ש.
ב. לפני הורע. מוס' הלא"ש.
ג. וצריך לקנות

^[1] מה שחסר לו. מוס' הלא"ש.
T. משמע דרבי בר יצחק לאו היינו ר"נ סתם. מוס' עירובין מז: ד"ה ימיצ